

Arrest

nr. 234 962 van 8 april 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 201 022 van 16 maart 2018 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 3 april 2018 dient verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 25 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen. Op 7 november 2018 verwerpt de Raad bij arrest nr. 212 091 verzoekers beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 17 december 2018 dient verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

1.5. Op 15 oktober 2019 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 14/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/03/2016, 03/04/2018, 17/12/2018 en 18/03/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending artikel 13 EVRM

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende redenen;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partijen de thans bestreden beslissing niet zouden aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partijen nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om hun uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan hebben verzoekende partijen er echter toch voor gopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient siasi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in zijn vrees in Afghanistan en alles binnen hun mogelijkheid zullen doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoekende partijen heeft een lopende asielprocedure.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoeker meent dat hij belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.2. Er wordt met betrekking tot artikel 13 van het EVRM op gewezen dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker vermeldt artikel 3 van het EVRM maar zet niet op concrete wijze uiteen in welk opzicht hij deze bepaling geschonden acht. De schending van artikel 13 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. De Raad wijst er ook op dat verzoekers opeenvolgende beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verworpen met de hoger genoemde arresten van de Raad met nrs. 201 022 van 16 maart 2018 en 212 091 van 7 november 2018. Verzoeker diende geen beroep in tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 14 maart 2019 (zie punt 1.4.).

Waar verzoeker stelt dat hij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren en hij in dit verband verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een theoretisch en hypothetisch betoog en toont hij niet met concrete gegevens aan dat hij zich in dezelfde situatie als de verzoekers in die zaak van het EHRM zou bevinden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder laat na om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker als minderjarig naar België gekomen is. Verzoeker heeft in voorjaar een nieuwe asielaanvraag ingediend en het CGVS nam in maart 2019 een negatieve beslissing.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is. In de regio waarvan verzoeker afkomstig is, is sprake van willekeurig geweld.

Verzoeker zal alles doen om het CGVS te overtuigen om hem internationale bescherming te geven. Verzoeker heeft de negatieve beslissing van het CGVS over zijn derde asielaanvraag tot op heden niet ontvangen.

Verzoeker dacht dat het CGVS nog geen beslissing genomen heeft.

De Raadsman van verzoeker heeft na dit bevel contact opgenomen met het CGVS en ze hebben dit bevestigd.

Verzoeker zal een nieuwe asielaanvraag indienen.

Verzoeker begrijpt niet dat verweerder dan 7 maanden wacht om hem een bevel te geven.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om hem te horen alvorens hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is een zeer gedreven jongen en hij heeft in zeer korte periode het volgende gedaan:

Attest van het Rode Kruis Vlaanderen (stuk 3)

Eindebeslissing schooljaar 2018-2019 (stuk 4)

Competentierapport 2018-2019 (stuk 5)

Diploma secundair onderwijs (stuk 6)

Getuigschrift van het tweede leerjaar (stuk 7)

Attest van regelmatige lesbijwoning (stuk 8)

Inschrijving VIVES HBOS Verpleegkunde Brugge (stuk 9)

Schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Verzoekers zijn van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen"*

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partijen zij dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hun thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Vooral wat betreft de kinderen van verzoekers. Deze hebben nooit de kans gekregen om gehoord te worden.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 52/3, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen op 14 maart 2019 een beslissing nam tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Er werd gemotiveerd dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten.

Verzoeker betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2019 nooit heeft ontvangen, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat deze beslissing aangetekend werd verzonden naar verzoekers gekozen woonplaats te Alveringem. Op 15 maart 2019 werd de burgemeester van Alveringem door de verwerende partij verzocht om de bijlage 35 in te trekken. Uit de gegevens van het wachtregister blijkt ook dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 maart 2019 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De Raad stelt aldus vast dat het administratief dossier voldoende indicaties bevat waaruit blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal wel degelijk rechtsgeldig aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoekers verklaring dat dit niet het geval zou zijn, wordt niet aannemelijk gemaakt. *In casu* werd het bevel om het grondgebied te verlaten pas genomen op 15 oktober 2019, zeven maanden na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat die beslissing hem op dat ogenblik niet rechtsgeldig ter kennis was gebracht. Derhalve toont verzoeker niet aan dat de beroepstermijn op dat ogenblik niet verstreken was en kon de verwerende partij zonder schending van artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord vooraleer hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier een nota bevindt waarin de elementen, vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, worden geëvalueerd. In deze nota wordt vastgesteld dat verzoeker ongehuwd is, geen in België verblijvende minderjarige kinderen heeft, dat hij een zus en schoonbroer heeft die in België verblijven maar die geen deel uitmaken van het

kerngezin en dat hij geen medische problemen blijkt te hebben. Bovendien werd verzoeker uitgebreid verhoord in het kader van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming. Hij toont niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Verzoeker legt thans een aantal stukken voor met betrekking tot het onderwijs en de cursussen die hij heeft gevolgd. Uit deze stukken blijkt echter niet, zonder nadere toelichtingen van verzoeker, dat er sprake zou zijn van doorslaggevende elementen van humanitaire aard waarmee de verwerende partij rekening moest houden alvorens over te gaan tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, immers pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Met de stelling dat hij nog minderjarig was op het ogenblik dat het eerste verzoek om internationale bescherming werd ingediend en dat hij een zeer gedreven jongen is, toont verzoeker niet aan op welke wijze die elementen afbreuk kunnen doen aan de toepassing van de artikelen 7 en 52/3, §1, van de vreemdelingenwet. Hij laat na uiteen te zetten op welke wijze voorgaande elementen een ander licht werpen op zijn situatie en afbreuk doen aan de vaststelling dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort, en dat zijn drie verzoeken tot internationale bescherming negatief werden afgesloten.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT